

Arrest

nr. 229 999 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 juli 2017 in gezelschap van haar moeder.

Op 12 juli 2017 diende verzoeksters moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in verzoeksters naam als "vergezellende minderjarige" werd ingediend.

Op 11 juni 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters moeder ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 211 660 van 26 oktober 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 1 februari 2019 diende verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 26 september 2019 op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters beroep.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Khoja Chast in het district Deh Sabz in de provincie Kaboel. U bent geboren op 30 april 2002.

U hebt uw land van herkomst in Mizan 1395 (22 september 2016 – 21 oktober 2016) verlaten in het gezelschap van uw moeder [B. H. S., O.V. 8.470.055].

Op 12 juli 2017 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw moeder haalde aan dat uw vader voor het Ministerie van Mijnen werkte en hierom zeventien jaar geleden bedreigd werd door G. A., een machtig persoon die zowel banden met Hezb-e-Islami als met de taliban had. Een maand na de bedreigingen werd uw vader vermoord. Een maand nadien werd uw familie benaderd door de moordenaars van uw vader, die eisten dat u met G. A. zou huwen. Bij de val van het talibanregime verliet G. A. Afghanistan. Jaren later keerde hij terug en vroeg hij opnieuw uw hand. Uw moeder besliste daarop samen met u het land te verlaten. Voor dit verzoek werd op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de door uw moeder aangehaalde problemen. Op 10 juli 2018 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 26 oktober 2018 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 1 februari 2019 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt u dat u vreest te moeten huwen met G. A.. U vreest ook de familie van uw schoonbroer, A. K.. Hij is de man van uw zus M. S. die in België woont. Uw zus verliet A. in december 2018 en werd kort daarna zwanger van een andere man. Eén of twee weken later kreeg uw moeder een dreigtelefoon van de familie van A.. De familie van A. verwijt u en uw moeder dat jullie de schuld hebben aan zijn huwelijksproblemen. Zij bedreigen jullie met de dood omwille van dit eeprobleem.

U dient ter ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: een dreigbrief (origineel), een klacht ingediend bij de politie (origineel), een attest van de Afghan Red Crescent Society (kopie), een brief van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse zaken (kopie), een zwangerschapsattest van M. (kopie, origineel gezien), een attest van gezinssamenstelling van M. (kopie), een medisch attest (kopie, origineel gezien), een attest betreffende een verzoek om een consultatie bij een psycholoog (kopie), fotos van een suikervat en een arm met blauwe plekken (kopies), de huwelijksakte van uw zus (kopie), de Belgische identiteitskaart van A. (kopie) en een attest van verlies van deze identiteitskaart (kopie), een attest betreffende een interventie van de politie te huize van M. (kopie), printscreens van facebook messenger, een attest betreffende de echtscheidingsprocedure van uw zus (kopie) en het verzoekschrift van de advocate van uw zus betreffende de echtscheiding (kopie).

Uw advocaat stuurde op 26 juni 2019 en 15 juli 2019 ook nog brieven met aanvullende argumenten betreffende uw dossier en uw bijzondere procedurele noden. Op 19 juli 2019 liet u het CGVS via uw sociaal assistente uw commentaar op de notities van het persoonlijk onderhoud toekomen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u verklaarde minderjarig te zijn. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud aangepast aan uw leeftijd en georganiseerd door een gespecialiseerd medewerker.

U vroeg ook om een tolk van het vrouwelijke geslacht. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS werd er daarom een vrouwelijk tolk Dari voorzien. Na dit onderhoud liet uw advocaat op 26 juni 2018 per brief aan het CGVS weten dat u meent dat deze tolk niet Afghaans is en dat zij daarom niet correct uw verklaringen kan tolken, noch uw leefwereld begrijpen. Hoewel u in feite niet het recht hebt om een tolk van een bepaalde nationaliteit te eisen, is er u toen voorgesteld om met een andere tolk Dari te werken bij het tweede persoonlijk onderhoud. Er is u toen wel meegedeeld dat dit enkel met een mannelijke tolk ging en u bent hiermee akkoord gegaan (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 12 juli 2017, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. U haalt namelijk dezelfde problemen aan met G. A. en bevestigt dat het gaat om dezelfde motieven als diegene waarvoor uw moeder een verzoek om internationale bescherming deed (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11).

Voorts haalt u aan dat er ondertussen een nieuw probleem is, met name het conflict met de familie van A.. Aan deze problemen kan echter geen geloof gehecht worden.

Vooreerst hebt u niets verteld over een probleem met de familie van A. tijdens uw interview op 16 mei 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans waren u en uw moeder ten tijde van dit interview reeds bedreigd door de familie van A.. U verklaart namelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 8 juli 2019 dat uw zus zeven maanden voordien haar man had verlaten en dat uw moeder één of twee weken daarna voor de eerste keer telefonisch werd bedreigd (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8). De eerste bedreiging dateert dus van ten laatste eind december 2018 of januari 2019. U was er dus al van op de hoogte tijdens uw interview bij de DVZ. Het is dan ook vreemd dat u er helemaal niets over vermeld hebt bij de DVZ. Uw verklaring hiervoor is dat u bij de DVZ niet de tijd kreeg om alles te vertellen en dat men u had gezegd dat u bij het CGVS alles in detail kon vertellen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Dit blijkt nochtans niet uit de vragenlijst CGVS. Hieruit blijkt dat u uitgebreid de tijd kreeg om uw problemen te bespreken. Men stelde zelfs drie bijvragen over de door u aangehaalde problemen met G. A. (vragenlijst CGVS, p. 2). Hieruit blijkt dat u niet gedwongen werd om te stoppen met vertellen over uw problemen. Er werd u bij de DVZ ook nog expliciet gevraagd of u naast de aangehaalde problemen met G. A. nog problemen had gehad met medeburgers of problemen van algemene aard. U antwoordde hier ontkennend op (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien werd u op het CGVS gevraagd hoe uw gehoor bij de DVZ was verlopen waarop u

antwoordde dat het goed was en dat er maar één fout was, met name dat u een foute vertrekdatum uit Afghanistan had opgegeven (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 5). U vermeldde dus geenszins dat u één van de twee problemen waarvoor u een verzoek om internationale bescherming deed, niet had kunnen vermelden. Het weze trouwens opgemerkt dat de vraag over het tijdstip van de eerste bedreiging vijf keer moest worden gesteld alvorens u er een antwoord op gaf (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8).

U vermeldde daarenboven tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat onverwacht werd afgebroken toen u verklaarde onwel te worden, evenmin iets over de problemen met de familie van A.. U zei enkel kort dat uw zus haar man had verlaten, maar zei niet dat u daardoor problemen had (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 6). Pas bij het tweede gehoor vertelde u over de problemen met A. en zijn familie en legde u een bundel documenten die hierop betrekking neer. Voorgaande doet vermoeden dat u pas bij het tweede interview had beslist de problemen in verband met A. aan te halen, en dit waarschijnlijk omdat er u reeds tijdens het eerste onderhoud was duidelijk gemaakt dat de problemen met G. A. al beoordeeld waren ten tijde van het verzoek van uw moeder en dat de beoordeling van de RvV hierover vaststaat (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11).

Het pas zeer laattijdig aanhalen van de problemen met A., met name tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Uw verklaringen en de activiteiten van A. en uw zus op facebook bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van A..

Zo verklaart u dat uw zus niet met A. wil praten en dat ze niet oppakt als hij haar belt, want ze wil hem niet horen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10). Uit de Facebook Messenger printscreens die u neerlegt blijkt echter dat uw zus A. zelf verschillende keren probeerde te bellen op 28 juni, en dat uw zus dus wel nog contact zoekt met A.. Het is ook opvallend dat A. in mei 2019, dus toen hij volgens uw verklaringen al een tijdje niet meer samen was met uw zus én u en uw moeder al had bedreigd, nog een profielfoto postte op zijn facebookpagina waarop hij samen met uw zus te zien is (zie printscreen toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u enkel dat A. uw zus probeert terug te krijgen en haar blijft bedreigen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Hoewel het wel kan zijn dat M. en A. uit elkaar zijn en dat uw zus wil scheiden, wijst bovenstaande erop dat het niet waarschijnlijk is dat deze situatie dermate ernstig is dat ze gepaard gaat met bedreigingen van A. naar M. of naar u en uw moeder toe. Uw zus zoekt immers zelf nog contact met A. en A. heeft nog altijd een foto samen met uw zus als profielfoto op facebook.

U verklaart bovendien dat u en uw moeder geen klacht hebben ingediend voor de bedreigingen door de familie van A.. Gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u enkel dat u dit "nog niet" gedaan hebt (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen met A.. De bedreigingen dateren namelijk al van december 2018 of januari 2019, dus het is vreemd dat u en uw moeder nog geen bescherming hebben gezocht bij de politie. De oorsprong van de bedreigingen ligt namelijk bij A., die in België verblijft en u zou dus effectief bescherming kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten.

Het is daarenboven opvallend dat uw moeder, die volgens uw verklaringen ook bedreigd wordt door de familie van A., geen volgend verzoek om internationale bescherming heeft gedaan ten gevolge van deze nieuwe problemen.

Uit bovenstaande blijkt dat de door u aangehaalde problemen met A. niet geloofwaardig zijn.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw zus de sociale en religieuze normen van Afghanistan hebben overtreden en dat u voor deze gepercipieerde "immoraliteit" in Afghanistan zou vervolgd worden, te meer daar u geen vader of mannelijk begeleider hebt dient dan ook te worden opgemerkt dat u dus geen geloofwaardig beeld geeft van wat er precies tussen A. en M. gebeurd is. Bijgevolg verschaft u geen zicht op de mogelijke repercussies van hun echtscheiding op uw eigen situatie in Afghanistan. Dit geldt des te meer daar noch u, noch uw moeder, zicht geven op jullie familiale situatie in Afghanistan. In het arrest nr. 211 660 betreffende de weigeringsbeslissing van uw moeder oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers:

"In de tweede plaats kan verzoekster vooreerst niet worden bijgetreden dat er geen enkele ernstige aanwijzing is dat verzoekster geen weduwe is. De bestreden beslissing geeft terecht aan dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot niet correct in de tijd kan plaatsen. Ten overvloede merkt

de Raad op dat verzoekster ook geen enkele documentatie bijbrengt ter staving van het overlijden van haar man. De stelling dat verzoekster naar Afghaanse normen al hoogbejaard is, betreft een loutere bewering. Verder blijkt uit het geheel van elementen waarmee de Raad rekening kan houden, geenszins dat verzoekster omwille van een bepaalde leeftijd op zich een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, aangezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is bevonden. Bijgevolg werpt het betoog over (i) het feit dat verzoekster samen met haar dochter alleen in België is toegekomen, (ii) het argument dat zij in Afghanistan alleen moet leven, (iii) de bewering dat zij bij terugkeer de normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen zal schenden, geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.”

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien zwaar aangetast door de vaststelling dat u en uw moeder bij jullie verzoeken niet de waarheid hebben verteld over uw leeftijd, uw reisweg en uw documenten. U verklaart nooit namelijk een paspoort te hebben gehad en dat u uw taskara onderweg naar België verloor. U weet niet waar u het hebt verloren en hebt er ook geen kopie van. Ook na aandringen om de waarheid te vertellen over uw documenten, blijft u aan deze verklaringen vasthouden (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10-11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter wel dat u over een paspoort en een taskara beschikt. Uw paspoort is afgegeven op 18 juli 2016 in Kaboel en vermeldt als geboortedatum 5 mei 1998. Uw taskara is afgegeven op 23 Sawr 1387 (12 mei 2008). De vermelde leeftijd op de taskara is “10 jaar oud in 1387”. Met andere woorden, uit uw documenten blijkt duidelijk dat u geboren bent in 1998 en niet in 2002, zoals u en uw moeder steeds hebben volgehouden. U was op het moment van uw aankomst in België dus al meerderjarig en op het moment van de interview was u 21 jaar en niet 17 jaar oud. Het feit dat u uw identiteitsdocumenten en uw ware leeftijd steeds voor de asiendiensten verborgen hebt gehouden, doet zwaar afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Met betrekking tot uw reisweg verklaren zowel u (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10) als uw moeder dat deze over land en illegaal van Afghanistan naar Iran en dan naar Turkije verliep. Uit uw paspoort blijkt echter dat u over een visum voor Turkije beschikt en Afghanistan op 21 oktober 2016 verliet via de luchthaven van Kaboel.

U bent tijdens het interview uitgebreid geconfronteerd met de informatie van het CGVS over uw documenten, leeftijd en reisweg maar u bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 11). Op 19 juli 2019 verstuurde uw sociaal assistente een mail naar het CGVS met uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt dat u na het persoonlijk onderhoud aan uw sociaal assistente hebt toegegeven dat u met een visum naar Turkije reisde. U zou dit hebben verborgen omdat u angst hebt om terug gestuurd te worden naar Turkije en u daar niet goed behandeld werd door de smokkelaars. U vreest ook dat G. A. u zou kunnen bereiken in Turkije. U beweert dat uw leeftijd op het visum door de smokkelaars werd aangepast omdat ze geen problemen wilden aan de grenzen omdat u minderjarig bent. Uw uitleg kan echter helemaal niet overtuigen. Uw echte geboortedatum bevindt zich namelijk niet op het visum, maar op uw paspoort én uw taskara. Dat u niet de waarheid vertelde over uw documenten en uw reisweg omdat u G. A. in Turkije vreest is ook niet geloofwaardig, daar de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden. Betreffende de behandeling door de smokkelaar in Turkije blijkt uit uw verklaringen aan uw sociaal assistente dat u weliswaar bepaalde moeilijkheden kende tijdens uw reisweg, maar dat dit niet kan verklaren waarom u dan de waarheid zou verbergen over uw leeftijd of uw taskara, twee elementen waarvan het niet mogelijk is dat u zou denken dat ze tot een terugleiding naar Turkije zouden leiden.

Aanvullend merkt het CGVS op dat er vragen kunnen gesteld over de oprechtheid van uw medewerking bij het tweede persoonlijk onderhoud. Er waren toen namelijk aanwijzingen dat u probeerde het persoonlijk onderhoud op te nemen, ondanks het feit dat er u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd om uw GSM uit te zetten (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 5). Dit werd u gevraagd omdat er vermoedens waren dat u de microfoon van uw GSM had aangezet. U duwde aan het begin van het onderhoud op een knop van uw GSM om deze zagezegd uit te zetten en legde deze op tafel. Toen er nadien in het gehoor werd gevraagd om iets te tonen, nam u uw GSM en begon erop te werken zonder dat u deze terug moest aanzetten. Gewezen op het feit dat uw GSM klaarblijkelijk niet uitstond, hoewel dit wel vereist was, beweerde u echter dat u deze wel degelijk had uitgezet en dat u die gewoon terug had aangezet om iets te tonen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9), een bewering die niet overeenstemt met uw handelingen. Nadien deed u opnieuw alsof u uw GSM uitzette, terwijl u deze stiekem herstartte. Dit werd duidelijk toen uw GSM vanzelf terug aanging. Toen hierover een opmerking werd gemaakt, haalde u uiteindelijk de batterij uit uw GSM (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Het proberen opnemen van het gehoor en het niet gevolg geven aan de vraag om uw GSM uit te zetten duidt op een gebrek aan medewerking en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De dreigbrief, klachtenbrief, brief van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken en de brief van de Afghan Red Crescent hebben betrekking op de problemen met G. A. en werden reeds door uw moeder neergelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De documenten betreffende uw zus staven hoofdzakelijk dat zij niet meer samenwoont met haar man, niet dat jullie de door u aangehaalde problemen met haar (ex-)schoonfamilie kennen. Het zwangerschapsattest van uw zus staat enkel dat ze zwanger is en het attest van gezinssamenstelling hoogstens dat zij alleen woont. De documenten betreffende haar echtscheidingsprocedure tonen enkel aan dat zij wenst te scheiden van A.. Er dient nogmaals benadrukt te worden dat het feit dat uw zus wil scheiden, niet betekent dat u en uw moeder daarom de door u aangehaalde problemen zouden kennen. De politieklacht toont enkel aan dat de politie op 9 mei 2019 is tussengekomen op het adres van uw zus in verband met een familiaal geschil zonder geweld. Uit dit document blijkt niet dat het conflict met A. was, noch dat –zelfs al was het conflict met A. - dat u en uw moeder een conflict met A. zouden hebben. Bovendien blijkt uit het document dat het om een familiaal geschil zonder geweldpleging ging, waardoor het ook om loutere verbale ruzie kan zijn gegaan. Zoals eerder uiteengezet, tonen de chatberichten tussen A. en M. eerder aan dat ze wel nog contact hebben, en niet dat uw zus door haar ex-man wordt bedreigd. De foto's van een suikervat en blauwe plekken op een arm tonen geenszins aan wat de oorzaak van de blauwe plekken zijn of op wiens lichaam ze zich bevinden. De identiteitskaart van A. bevestigt enkel zijn identiteit. De huwelijksakte kan enkel staven dat uw zus en A. gehuwd zijn in Afghanistan, en evenmin dat u problemen kent met de familie van A..

Uw medisch attest vermeldt enkel dat het mogelijk is dat u flauwvalt in situaties van stress. Het document waarin uw dokter om een consultatie bij een psycholoog voor u vraagt, vermeldt enkel dat u lijdt aan een "trauma van Afghanistan" zonder dat er uit dit attest blijkt wat uw klachten zijn of wat er aan de oorzaak van ligt. Uw advocaat haalt in haar brief van 15 juli 2019 ook aan dat u met zware psychologische en misschien wel medische problemen kampt, evenwel zonder hiervan enig document ter staving neer te leggen.

Uw opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen niet de argumenten aangebracht in deze beslissing, behalve hetgeen hierboven aangaande uw paspoort en visum werd besproken. De videolink die u via uw sociaal assistente doorstuurt betreft een interview met "Al Haj Alagul", iemand voor wie G. A. werkt. U wil hiermee aantonen dat Al Haj Alagul rijk is, van uw dorp afkomstig is, huizen in Turkije heeft, en met de taliban en G. A. heeft gewerkt. Deze elementen zijn echter niet voldoende om aan te tonen dat u internationale bescherming vereist, daar de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden en dit enkel informatie betreft over een persoon die aan G. A. gelinkt zou zijn.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de uiteenzetting van zijn middelen betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en voert zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: de geboorteakte van D. K. (het kind van verzoeksters zus) (stuk 3), het bewijs dat M. S. aanwezig was op de materniteit van 3 september 2019 tot 10 september 2019 (stuk 4), de 'vaststelling voor verschijning' in het kader van de echtscheiding van verzoeksters zus M. (stuk 5) en het proces-verbaal houdende een klacht van verzoeksters zus (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Verzoekster voert aan te vrezen te moeten huwen met G. A., alsook vreest zij de familie van haar schoonbroer A. nadat haar zus hem verliet in december 2018 en kort nadien zwanger werd van een

andere man. In de bestreden beslissing wordt verzoekster verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet omdat zij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek in haar hoofde rechtvaardigen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekster hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden dan deze die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, namelijk de problemen met G. A., dewelke reeds ongeloofwaardig werden geacht; (ii) met betrekking tot het nieuw aangehaalde conflict met de familie van A. moet worden opgemerkt dat (1) zij hierover niets heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks het feit dat zij ten tijde van dit interview reeds bedreigd zou zijn door de familie van A., (2) verzoekster slechts na veelvuldig aandringen kon aangeven wanneer de eerste bedreiging plaatsvond, (3) verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenmin iets over de problemen met de familie van A. vermeldde en daarin enkel kort aangaf dat haar zus haar man had verlaten, zonder hierbij melding te maken van problemen hierdoor, (4) uit de activiteiten van A. en verzoeksters zus op Facebook verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van A. volgt, (5) de vaststelling dat verzoekster en haar moeder geen klacht hebben ingediend voor de bedreigingen door de familie van A. verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden relaas nu de oorsprong van de bedreigingen, namelijk A., in België verblijft en zij dus effectief bescherming zou hebben kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten, (6) verzoeksters moeder geen volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ten gevolge van deze problemen; (iii) dat verzoekster en haar zus sociale en religieuze normen van Afghanistan hebben overtreden en dat zij voor de echtscheiding in Afghanistan zou worden vervolgd, te meer dar zij geen vader of mannelijke begeleider heeft, kan niet overtuigen nu verzoekster geen geloofwaardig beeld geeft van wat er precies tussen A. en haar zus is gebeurd, zij bijgevolg geen zicht biedt op mogelijke repercussies van hun echtscheiding op verzoeksters situatie in Afghanistan en in het arrest nr. 211 660 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat verzoekster en haar moeder geen zicht bieden op hun familiale situatie in Afghanistan; (iv) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt bovendien blijkt dat zij niet de waarheid heeft gesproken over haar leeftijd, haar reisweg en haar documenten en zij ook na confrontatie met deze gegevens bleef volhouden minderjarig te zijn; (v) het proberen opnemen van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en het niet gevolg geven aan de vraag om haar GSM uit te zetten, duidt op een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekster en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen; (vi) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze een afzonderlijk verzoek voor verzoekster rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3. De Raad stelt vast vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* heeft gesteund op artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, hetgeen stipuleert dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer:

“6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.” (eigen onderlijning).

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) dat verzoekster wel degelijk over een paspoort beschikt dat werd afgegeven op 18 juli 2016 in Kabul, hetgeen zij ook toegeeft via e-mail van haar sociaal assistent (administratief dossier, stuk 5). Uit dit officieel document blijkt dat verzoekster geboren is op 5 mei 1998 en niet op 30 april 2002 zoals zij voorhiel tijdens de administratieve procedure en thans blijft volhouden in haar verzoekschrift. Verzoeksters bewering als zou de leeftijd op haar visum zijn aangepast door de smokkelaars omdat ze geen problemen wilden aan de grenzen omwille van haar minderjarigheid, kan allerm minst overtuigen. Te meer daar verzoeksters geboortedatum (5 mei 1998) eveneens figureert op haar paspoort. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekster ten tijde van haar aankomst in België op 1 juli 2017 reeds meerderjarig was en bijgevolg eveneens op het ogenblik van haar verzoek om internationale bescherming op 1 februari 2019.

Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), op de verkeerde wettelijke grondslag berust nu uit officiële documenten onomstotelijk blijkt dat verzoekster meerderjarig is.

2.3.4. Aangezien aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, dient deze te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER